

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

Putem:

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT

IZ RUKE

Pravna stvar

Pravna stvar:

04-04-2022

poslovni broj: 78 PŽ-643/2022-3

predano za poštu obično prenošenje 30.03.2022
POŠTA ZAGREB 92 674 757 1
broj primjeraka 2 priloga
taksirano KN POTNIS

PRIJEDLOG ZA DOPUNOM RJEŠENJA VISOKOG TRGOVAČKOG SUDA

temeljem članka 377.a. ZPP

Podnositelj:

Dioničari stečajnog dužnika:

dr.sc. Dragutin Matak, Pavle Stanišić, M. Teskera za sve podnositelje iz obitelji Teskera, Maro Bore i Nikica Maretić (adrese i OIB podnositelja dani žalbama)

Stečajni dužnik:

KAŠTELANSKI STAKLENICI d.d. u stečaju, Kaštel-Štafilić, Ivana Pavla II 404

I Jednim te istim sudskim aktom poslovni broj: 78 PŽ-643/2022-3 Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je 14.02.2022. po istom sudbenom vijeću sastavljenom od sudaca Jagode Crnokrak, predsjednice vijeća, Mladena Šimundića, suca izvjestitelja i Dubravke Matas, članice vijeća, u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom KAŠTELANSKI STAKLENICI d.d. u stečaju, Kaštel Štafilić, Ivana Pavla II. broj 404, OIB 47079015776, istovremeno odlučio o dvije potpuno odvojene i različite žalbe, podnesene od različitih stranki koje pripadaju različitim redovima stečajnog postupka, i to o:

a) žalbi dioničara stečajnog dužnika, te je odbio kao neosnovanu žalbu dioničara i osnivača stečajnog dužnika (profesora Darka Filčića, Mare Bore, veterana Domovinskog rata Nikice Maretića, Pavle Stanišića, svih članova obitelji Teskera koji su sa RH osnovali poduzetnika

„Kaštelanski staklenici d.d.“, Terezije Mitrović i dr. sc. Dragutina Mataka), koji su žalbom išli i protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-19/2015-1007 i rješenja poslovni broj: St-19/2015-999,

i

b) žalbi stranke stečajnog postupka iz čl. 70. SZ, stečajnog vjerovnika dužnika KAŠTELANSKI STAKLENICI d.d. u stečaju, fotografa Krešimir Mitrovića, koji je žalbu prema spisu u bitnome podnio protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-19/2015-1007.

II Podnositelji najprije žele pred viši Sud istaknuti da uvaženo vijeće Visokog trgovačkog suda – ukoliko je doista pročitao žalbe i ispitalo ih sukladno nadležnim odredbama ZPP-a, te odredbama čl. 3. i čl. 4. Zakona o sudovima, nije moglo propustiti očitu činjenicu da su navedene žalbe, osim što su ih podnijele stranke koje i sudovi i Zakon prepoznaju kao različite vrste i klase podnositelja, bile i sadržajno različite te su vidljivo podnesene iz dosta različitih razloga. Ne ulazeći ovom prilikom u sve razloge podnošenja žalbi, kojih je bitna različitost dana svakome tko ih po službenoj dužnosti ili hobistički odluči pročitati, predlažemo da VTS neovisno o odluci po ovom Zahtjevu, ponovi naslovljeno rješenje tako da odluke VTS po gore navedenim žalbama različitih i odvojenih podnositelja, podnesenih iz drukčijih razloga ipak budu razdvojene, kako bi mogle biti i zasebno objavljene i dostavljene podnositeljima i strankama postupka. To je jedini primjeren način za formu naslovljene odluke VTS-a, posebno kada i sam Sud samo jednog podnositelja tumači kao stranku kojoj bi žalba (u teoriji) bila dopuštena.

Od Vrhovnog Suda i Saborskog odbora za pravosuđe ćemo tražiti da nam rastumače kako je moguće da je ista sutkinja „automatskim odabirom“ suca dobila i žalbe dioničara stečajnog dužnika i žalbu stranke stečajnog postupka – vjerovnika, u rad. Šanse za takav događaj su bile najviše 1 : 74 jer VTS ima ukupno 37 sudaca. A predmeti sukladno gore navedenom nisu ni idejno povezani, a zbog razloga iz kojih su žalbe izjavljene ni pravno povezivi. Da je tome tako dokazuje i obrazloženje naslovljene odluke Visokog trgovačkog suda, koje donosi vidno različite razloge odbijanja Žalbe dioničara stečajnog dužnika, Darka Filčića, M. Bore, obitelji Teskera i drugih, i žalbe stranke stečajnog postupka iz članka 70. SZ., K. Mitrovića.

U svrhu ekonomičnosti sudskog odlučivanja i ispitivanja u daljem postupku, dozvoljavamo da isto – automatski odabrano vijeće, na nepristran način odluči i o zahtjevu za dopunom drugostupanjskog rješenja u odnosu na dioničare stečajnog dužnika, i u odnosu na stečajnog vjerovnika, ali samo pod uvjetom da se u odnosu na ove dvije bitno različite vrste podnositelja, donesu dva razdvojena rješenja. Pri tome zadržavamo naše ustavno i zakonsko pravo da zatražimo izuzeće članice sudbenog vijeća Dubravke Matas i suca izvjestitelja Mladena Šimundića od raspolaganja ovim Zahtjevom i odlučivanja o nužnim dopunama drugostupanjskog rješenja, poglavito zbog njihovog dosadašnjeg angažmana u cjelokupnom postupku St-19/2015.

III U odnosu na žalitelje kojima je žalba odbijena točkom I. izrijeka naslovljenog rješenja, VTS je propustio odlučiti glede svih dijelova prvostupanjskih rješenja koje su dioničari stečajnog dužnika pobijali svojom žalbom (razlog zbog kojeg se može tražiti dopuna iz članka 377.a. Zakona o parničnom postupku („NN“ 117/03)).

Pošto je takvih propusta doista previše da ih sve ovom prilikom iznosimo, navest ćemo da VTS između ostaloga nije odlučio glede dijela prvostupanjskog rješenja kojim je TS u Splitu dopustio da stečajni upravitelj primi svoju najveću zakonom dopuštenu nagradu uz istovremeno zadržavanje povlaštenih informacija nastalih tijekom 6 i više godina stečajnog postupka, primjerice one povlaštene informacije koje su izvjesno dovele do danas nerazjašnjenje, financijski i gospodarski neopravdane izmjene stečajnog plana, bez donošenja potrebnog sudskog rješenja o odbacivanju postojećeg stečajnog plana preustroja stečajnog dužnika. A taj dio prvostupanjskog rješenja su dioničari stečajnog dužnika (pojedince) itekako pobijali svojom žalbom.

IV Visoki trgovački sud je također propustio donijeti sve odluke koje je trebalo donijeti odbijajući kao „neosnovanu“ žalbu dioničara stečajnog dužnika (razlog iz čl. 377.a. ZPP za dopunu drugostupanjskog rješenja!). Drugostupanjska odluka treba povratno prema podnositeljima žalbe jasno obrazložiti zašto se u postupku uporno ignorira bitno pravilo parničnog postupka iz članka 71. st. 5. i 6. ZPP-a. Nigdje u Zakonu nije dano da za ove razloge izuzeća koji se podrazumijavaju već po sili zakona, podnositelji žalbi trebaju još i zasebno sudovima podnositi zahtjev za izuzećem stečajnog suca, te čekati na odgovor ili odluku suda tijekom samog žalbenog roka. Što je i nelogično jer bi im to ionako kratak žalbeni rok bitno skratilo, za najmanje 8 od ukupnih 16 dana, dok sastave zahtjev, pošalju ga na sud, i dok sud izradi rješenje o izuzeću i dostavi ga nazad podnositeljima. Po tavom nelogičnom tumačenju rok za sve podnositelje kojima žalbu najprije odbaci sudac prvostupanjskog suda koji je u istom predmetu sudjelovao pred nižim sudom ili sudac koji sudjeluje kao stečajni sudac u stečajnom postupku povodom kojeg je došlo do spora, žalbeni se rok skraćuje na svega 8 dana od objave prvostupanjskog rješenja na e-oglasnoj ploči, što je dakle rok od svega 1 ili čak 0 dana za žalbu ako podnositelji rješenje pribave tek istekom javne objave pismene. Stečajni sudac koji je donio rješenje o nagradi stečajnom upravitelju se prema mišljenju podnositelja trebao sam izuzeti, jer Zakon kaže da on sigurno ne može odlučivati, a pri tome ne navodi nikakve iznimke niti poseban zahtjev prema podnositeljima da dodatno traže izuzeće stečajnog suca od Predsjednika suda, kada su prisutni razlozi iz članka 71. stavaka 5. ili 6. ZPP-a, ili kao u ovom slučaju oba razloga.

VTS je stoga odlučujući o žalbi podnositelja i prilikom ispitivanja pobijanog akta morao zamijetiti da je rješenje St-19/2015-1007 čije bitne dijelove su podnositelji pobijali žalbom, donio isti stečajni sudac i sudac pojedinac nižeg suda iz stavaka 5. i 6. odredbe članka 71. Zakona o parničnom postupku. Međutim i tu vijeće VTS-a radi propuštanje i da se

odluči glede tog dijela prvostupanjskog rješenje koji je jasno pobijan točkom 6. žalbe podnositelja, i da prilikom odbacivanja žalbe podnositelja donese odluku koju je trebao donijeti povodom nastalog sukoba interesa te očitog nepoštivanje bitnih pravila parničnog postupka u RH danih prisilnim propisom čl. 71. ZPP-a, stavcima 5. i 6. tog propisa, prilikom donošenja prvostupanjskog pobijanog rješenja nižeg suda. Nikakvo suvislo objašnjenje o tom dijelu prvostupanjske odluke koji su podnositelji pobijali svojom žalbom nije dano naslovljenom odlukom, za koju se traži dopuna.

Dakle oba razloga iz čl. 377.a. ZPP su ispunjena, te podnositelji drže da je viši sud dužan donijeti dopunu drugostupanjskog rješenja u odnosu na podnositelje žalbi dioničare i osnivače stečajnog dužnika.

Osim toga, odluka VTS-a da se žalba 17 punopravnih suvlasnika „dužnika pojedinca“ (koji u trenutnu donošenja pobijanog rješenja više nije „dužnik“ u stvarnom smislu, jer je otplatio sve tražbine svih isplatnih redova) odbije uz istovremeno tumačenje da i „dužnik pojedinac“ ima pravo žalbe, sama sebi proturječi i posve je nelogična. Kao takva ona u podnositelja iz redova dioničara „dužnika pojedinca“ izaziva osnovanu sumnju u nevjerodostojnost ili nepostojanje odluke, koju je trebalo donijeti prilikom odbijanja žalbe podnositelja. A to je odluka (sa pripadajućim obrazloženjem) o tome da se pravo dužnika pojedinca iz čl. 29. st. 5. SZ-a ne dopušta na odgovarajući način primijeniti i na dioničare, tj. legitimne suvlasnike tog „dužnika pojedinca“. Posebno kada je VTS-u uoči ili prilikom donošenja naslovljene odluke bilo poznato da je taj „dužnik pojedinac“ dužnik još samo u teoriji, jer je stečajni dužnik KAŠTELANSKI STAKLENICI D.D. u praksi i zbilji već isplatio sve svoje dugove prije donošenja prvostupanjske odluke o nagradi stečajnom upravitelju protiv koje su podnositelji išli žalbom višem sudu.

Nemoguće je i pravno neodrživo da dioničari tog najpoštenije je reći – bivšeg dužnika – ne mogu u ime i za račun društva kapitala kojem su suvlasnici podnositi žalbe barem dok isto društvo ne izabere svoju upravu. Takvo stanje stvari, da o ovoj bitnoj pravnoj dubiozi nema nikakvog objašnjenja u drugostupanjskom rješenju kojim se žalba suvlasnika društva kapitala koje je isplatilo sve svoje dugove odbija, kod podnositelja opravdana izaziva sumnju u pristranost sudbenog vijeća stečajnom upravitelju i njegovoj visokoj nagradi. Tu sumnju podnositelja žalbe samo pojačava činjenica da je naslovljena odluka Visokog trgovačkog suda (kojom se odobrava stečajnom upravitelju da primi nagradu veću od 700.000,00 kuna uz pravo zadržavanja povlaštenih informacija nastalih tijekom 6 godina stečajnog postupka) donesena u roku 3 do 4 radna dana od dodjele predmeta u rad sutkinji Jagodi Crnokrak. Točkom 8. svojeg obrazloženja naslovljena odluka VTS-a kaže da

„Prema odredbi čl. 29. st. 5. SZ-a, pravo žalbe protiv rješenja o nagradi i naknadi troškova imaju stečajni upravitelj, **dužnik pojedinac** i svaki stečajni vjerovnik. Slijedom navedenog, dioničari stečajnog dužnika ne ulaze u krug osoba koje su aktivno legitimirane podnijeti žalbu protiv navedenog rješenja, niti su stranke u Poslovni broj: 78 PŽ-643/2022-3 3 postupku pa je njihova žalba pravilno odbačen kao nedopuštena, jer je podnesena od osobe koja za to nije ovlaštena (čl. 358. st. 3. ZPP-a).“

Drugostupanjski sud očito pogrešno poima termin „dužnik pojedinac“. Upravo Stečajni zakon odredbom članka 333. st. 3. dioničare stečajnog dužnika u smislu njihove aktivne legitimacije kod stavljanja prigovora na stečajni plan prepoznaje kao svojevrsni ekvivalent „dužnika pojedinca“. Dakle ono pravo prigovora koje je dano „dužniku pojedincu“ dano je na odgovarajući način i njegovim dioničarima, te nositeljima poslovnih udjela u dužniku, podrazumijevajući da je „dužnik pojedinac“ ustrojen kao dioničko društvo, ili kao d.o.o.

Prema tumačenju VTS-a bi izašlo da samo stečajni upravitelj i svaki stečajni vjerovnik imaju pravo žalbe protiv rješenja o nagradi stečajnog upravitelja, jer poznato je da „dužnika pojedinca“ kao pravni subjekt kroz čitav stečajni postupak zastupa samo stečajni upravitelj osobno. Pošto je u ovom stečajnom postupku nagrada upravitelju određena nanon , i jasno je da više namju ni motivacije - samim time što praktički više i ne postoje kao „stečajni vjerovnici“. Dakle VTS je prilikom odbijanja žalbe dioničara dužnika naslovljenom odlukom donio odluku da se u stečajnom postupku St-19/2015 koji je stečajni upravitelj za nagradu veću od 700.000,00 kuna vodio dulje od 6 godina i rasprodao svu imovinu stečajnog dužnika (pa i onu koju prema državnom Planu nije trebalo stavljati u ovršnu prodaju) protiv dodjele nagrade tom istom stečajnom upravitelju žaliti može jedino sam stečajni upravitelj. **Takvo apsurdno tumačenje je praktički isto kao da sud odluku koju je trebalo donijeti prilikom odbijanja žalbe dioničara stečajnog dužnika nije niti donio.**

Podnositelji iz redova dioničara dužnika postavljaju pred nepristrano vijeće Visokog trgovačkog suda osnovano pitanje:

„Zašto bi se stečajni upravitelj koji je rasprodao svu imovinu stečajnog dužnika, procijenjenu na više od 340 milijuna kuna, da isplati navodnih 115 milijuna dugova, i koji je pri tome malim dioničarima dužnika te Republici Hrvatskoj i HZMO uzrokovao značajnu materijalnu štetu, žalio na sudsku dodjelu nagrade visine veće od 700.000 kuna?

I laicima za pravo poput nas malih dioničara »Kaštelanskih staklenika« je jasno da se stečajni upravitelj – koji je prema tumačenju VTS jedini koji se dakle može žaliti – neće žaliti na takvu nagradu, posebno kada znamo da mu je prvostupanjski sud dodijelio najvišu zakonski dopuštenu nagradu. Pa je sve navedeno jednako kao da je sudbeno vijeće drugostupanjskog suda naslovljenom odlukom odlučilo da zapravo nitko nema pravni interes žalbe protiv rješenja o nagradi stečajnom upravitelju. Što na neki način pokazuje i brzina donošenja te odluke VTS-a. Osim ako uvaženi suci Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz nekog razloga ne očekuju da „dužnik pojedinac“, u naravi neživa pravna osoba, kojim čudom oživi poput Pinokia. I konačno počne govoriti samostalno i pojedinačno, i malo za promjenu – za svoju gospodarsku i materijalnu korist.

Upravo ovakve nelogične odluke viših sudova narušavaju tanko povjerenje građana u „nepristranost“ sudova u Hrvatskoj.

Da bi naslovljena odluka bila uvjerljiva i potpuna, Visoki trgovački sud dopunskom presudom treba jasno i nedvosmisleno pojasniti na što se točno misli kada naslovljena odluka kaže da se protiv nagrade stečajnom upravitelju može žaliti neživa osoba „dužnik pojedinac“, odnosno tko je sve u takvom žalbenom postupku – odluči li se „dužnik pojedinac“ na žalbu ovlašten tu žalbu sastaviti i podnijeti na drugostupanjski sud. I jesu li za to ovlašteni i njegovi legitimni suvlasnici – dioničari, jer pravni interes očito imaju. **Ili je u ime „dužnika pojedinca“ ovlašten žalbu podnijeti samo onaj koji ga zastupa do zaključenja stečaja – stečajni upravitelj.**

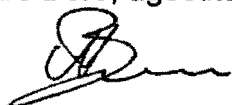
I ako dioničari ne mogu zašto ne mogu, temeljem kojeg točno postulata stvarnog prava, koje zakonske odredbe, kojeg članka Ustava i Zakona o obveznim odnosima, ZTD-a, Stečajnog zakona i drugih propisa.

Bez navedenog razjašnjenja naslovljena odluka je nepotpuna i postat će izvjesno i predmet razmatranja odjela za pravosuđe Europske Komisije, te Odbora za pravosuđe Hrvatskog sabora, jer formulacija da se samo stečajni upravitelji u jednoj zemlji članici EU mogu žaliti na vlastitu nagradu je ozbiljna poruga zalaganju svih ostalih država članica EU za harmonizaciju pravosuđa i propisa o stečajevima na području EU, kao i načelima vladavine prava u RH i EU. Prisutan je i izravan atak na temeljne vrednote Ustava Republike Hrvatske, te načela Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Zahvaljujemo časnom Sudu na razmatranju našeg Prijedloga.

Sa osobitim poštovanjem,

Maro Bore, ugostitelj

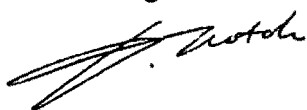
Pavle Stanišić, MPPM, ACCA

Nikica Maretić, veterani Domovinskog rata

dr.sc. Dragutin Matak

Mišo, Mirko i drugi članovi obitelji
Teskera i Barada (temeljni osnivači
dužnika "Kaštelanski staklenici" d.d.)

